

ἤδη, δηλαδή, ὅτι σεῖς καὶ ἡ κυρία Κόροβοφ θὰ εἰσθε ὅλως διόλου κατὰ μέρος, πῶς δὲ θὰ τὰ καταφέρω, τοῦτο εἶνε τὸ μυστικόν μου· εἰπέτε μου μόνον, θέλετε ἢ δὲν θέλετε;

— Δι' αὐτὸ σὰς προσεκάλεσα.

— Καταλαμβάνω. Λοιπὸν ἀφοῦ θέλετε τότε ἄς συμφωνήσωμεν.

— Καὶ θὰ τελειώσῃ γρήγορα αὐτὴ ἡ ὑπόθεσις;

— ὦ, πολὺ γλήγορα! ἓνα μῆνα, τὸ πολὺ δύο, ποτὲ ὅμως περισσότερον, διότι βλέπω τί πρόσωπον εἶνε αὐτὸς ὁ κύριος Κόροβοφ. Ἐγὼ κοσκινίζω τὸν ἄνθρωπον καὶ καταλαμβάνω τί εἶδους εἶνε· διὰ τοῦτο σὰς λέγω ὅτι μετὸν Κόροβοφ, ἡ ὑπόθεσις αὐτὴ δὲν θὰ ἔχει πολλὰς περιπλοκάς. Θὰ τὴν τελειώσω γρήγορα! Καὶ ὅταν ὅλα αὐτὰ τελειώσουν εὐνοικῶς, συγκατατίθεσθε νὰ μοῦ δώσετε πέντε χιλιάδας;

— Βεβαίως, περὶ τούτου οὔτε λόγος κἂν νὰ γίνεταί, συνήνεσεν ὁ Βελτίστσεφ.

— Ἄλλ' ὄχι, πάντοτε εἰμπορεῖ νὰ γείνεται λόγος, ἀλλὰ τί πρὸς τοὺς λόγους· κατὰ τὴν ἐνεστῶσαν ὅμως περίστασιν πρέπει νὰ γείνη συμβόλαιον.

— Καὶ τοῦτο γίνεταί.

— Βέβαια! Αὐτὸ εἶνε τὸ προτιμότερον. Ἐγὼ εἶμαι, ζεῦρετε, ἄνθρωπος εὐθύς καὶ τίμιος, καὶ εἰλικρινῆς ἄνθρωπος, πρὸς τούτους δὲ καὶ «μικρὸς ἄνθρωπος»· διὰ τοῦτο δὲν ζητῶ νὰ σὰς γδύσω, ἀλλὰ σὰς ζητῶ κατὰ συνείδησιν, διότι, ὡς τίμιος ἐργάτης, γνωρίζω, τί θὰ εἶπῃ κόπος, καὶ τὸ κάθε ἔργον τὸ ἐκτιμῶ κατ' ἀξίαν ὅ,τι ἀξίζει. Μάλιστα. Καὶ λοιπὸν ἰδοῦ, στοχαζόμενος τὴν παροῦσαν ὑπόθεσιν, συμπεραίνω, ὅτι, κατὰ συνείδησιν, ἀξίζει πέντε χιλιάδας, καὶ διὰ τοῦτο δὲν ζητῶ περισσότερα.

— Τοῦτο περιποιεῖ τιμὴν εἰς τὴν εὐσυνειδησίαν σας! μετ' ἀδιαφορίας ἐμειδίξασεν ὁ Βελτίστσεφ.

— Ἡ εὐσυνειδησία μου ἀφορᾷ ἐμέ! Ἐγὼ τὴν γνωρίζω! Καὶ δίκην ἀρκτου περιεστράφη ἐπὶ τοῦ καθίσματός του ὁ κ. Ἀντιζίστροφ. Πῶς θὰ κάμωμεν λοιπὸν διὰ τὸ συμβόλαιον;

— Σὰς ἀκούω, ἐλαφρῶς νεύων ἐπρόφωρεν ὁ Βελτίστσεφ.

Ὁ κ. Ἀντιζίστροφ ἐμάσησε μεταξύ τῶν ὀδόντων του τὸ ἀπολειφθὲν σιγάρον, σκεπτικῶς θεωρῶν πρὸς τὴν ὀροφὴν, ἔπτυσεν ἐπὶ τοῦ δαπέδου καὶ ἔβαλε ἐλαφρὸν μυκηθμόν.

[Ἔπεται συνέχεια].

ΑΓΓΛ. Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

A. SCHNEEGANS

ΣΙΚΕΛΙΚΗ ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

[Συνέχεια]

ΙΕ'

Ἄδύνατον ἦτο κατὰ τὴν ἐσπέραν ταύτην εἰς τὸν Ρωμαῖον νὰ ἐργασθῇ· μυρίαί σκέψεις ἐβασάνιζον τὸν νοῦν αὐτοῦ, περιεστρέφοντο δὲ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς τὴν θυγατέρα του καὶ τὴν ὑπόσχεσιν, ἣν τῇ ἔδωκε νὰ φεισθῇ τῆς ζωῆς τοῦ σωτηρὸς τῆς ἀξιωματικοῦ.

— Ἀθῶο παιδί! διελογίζετο, δὲν ζεῦρεις τί ζητεῖς! οὔτε ἐγὼ εἶμαι εἰς θέσιν νὰ σοὶ τὸ δώσω· τοὺς ἐχθροὺς του μὴ τοὺς ζητεῖς μεταξύ τῶν φίλων μας. ὦ, ἐκεῖ δὲν ὑπάρχουν, ἀλλὰ κρύβονται πολὺ πλησιέστερον ἀπὸ ὅσον ὑποθέτεῖς!

Ἠγέρθη ἀποτόμως καὶ ρίψας μακρὰν τὰ ἐργαλεῖα αὐτοῦ ἐβημάτιζε πυρετωδῶς ἐντὸς τοῦ δωματίου.

— Καὶ πῶς ἤμπορῶ ἐγὼ νὰ ἀπαλλάξω τὸν Ἐκαρτ φὸν Χάτβιλ ἀπὸ τὰ φοβερὰ δίκτυα τῆς καταχθονίου αὐτῆς κομήσης;

Ἄφνης βαρὺ καὶ μεμετρημένον βῆμα ἀντήχησεν εἰς τὸν διαδρόμον· μετ' ὀλίγον δὲ ἀνοίξας ἀποτόμως τὴν θύραν εἶδεν ἐνώπιόν του τὸν παλαιὸν του φίλον, τὸν μαρκήσιον τῆς Ροβέρα.

Χωρὶς νὰ ἀποκαλυφθῇ, ἐνηγκαλίσθη τὸν φίλον του καὶ εἶπεν αὐτῷ μεγαλοφώνως:

— Ἐ! Ρωμαῖε! γιὰ κύττα με, με ἀναγνωρίζεις;

— Τί θέλεις νὰ 'πῆς μ' αὐτό, μαρκήσιε; τῷ ἀπήντησεν ἐκπληκτος ὁ Ρωμαῖος.

Ὁ μαρκήσιος ἐγέλασε τὸν εἰλικρινῆ καὶ ἠχηρὸν γέλωτά του καὶ καθήσας ἐπί τινος καθίσματος, ὅπερ ἔτριξεν ὑπὸ τὸ βάρος τοῦ πελωρίου σώματός του,

— Νά, τῷ λέγει, τελείωσε μία γιὰ πάντα αὐτὴ ἡ μαρκησιοκωμωδία! ὁ μασκαρομαρκήσιος ἔγινε πάλιν ὁ Ἰωσήφ Ρουσσος καὶ ἐπομένως ὁ νόμιμος μαρκήσιος δὲν εἶνε ἄλλος ἀπὸ αὐτὸν ποῦ βλέπεις ἔμπροσθέν σου, καὶ ὁ ὁποῖος σὲ ἀγαπᾷ, παλαιέ μου φίλε, περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλην περίστασιν. Πῶς τὰ καταφέραν αὐτοὶ οἱ βασιλόσκυλοι, δὲν ζεῦρω, αὐτὸ ὅμως με κάνει νὰ παραδεχθῶ ὅτι ὑπάρχουν μεταξύ των καὶ τίμοιοι ἄνθρωποι. Χά, χά! τί λές, Ρωμαῖέ μου, δι' αὐτά; Ἄ! ὡς ἐκ περισσοῦ σοῦ λέγω, ὅτι ὁ διοικητὴς ἔμαθε ὅλα τὰ κατὰ τὴν ὑπόθεσιν τοῦ Ἀντωνίου Μέρλου· καὶ ἄς φυλαχθῇ καλά, διότι ζεῦρεις ὅτι κατὰ τὴν ἐποχὴν, κατὰ τὴν ὁποίαν ζῶμεν, τὸ κρέμασμα εἶνε τὸ ἀπλούστερον πρᾶγμα!

— Ἀντωνῖνος, ἀνέκραξεν αἴφνης ὁ Ρωμαῖος, ἀλλὰ αὐτὸς εἶνε στὰ βουνά, ὥστε...

— Καλὲ ποιά βουνά; αὐτὸς εἶνε στὴ Μεσσήνη μασκαρεμένος καλόγηρος καὶ τί νὰ σοῦ 'πῶ, πολλοὶ τὸν κυνηγοῦνε...

Ὁ μαρκήσιος ἐξηκολούθησε διηγούμε-

νος μεγαλοφώνως, ἀλλ' ὁ Ρωμαῖος δὲν τὸν ἤκουε πλέον. Ἐσκέπτετο. Ὁ Ἀντωνῖνος ἦτο λοιπὸν εἰς τὴν Μεσσήνην, ἐπομένως, ἂν δὲν ἔμαθε, πολὺ ταχέως θὰ ἤκουε τὰ κατὰ τὸν Ἐκαρτ καὶ θὰ ἐμάνθανε τὴν σκηρὴν τῆς ἐν Βαδιάτσα καταστροφῆς· δὲν ἀμφέβαλλεν ὅτι ὁ Ἀντωνῖνος θὰ ἐπίστευε τὰ ψεῦδη, ἅτινα ἔμελλον οἱ κακόβουλοι νὰ τῷ διηγηθῶσι περὶ τῆς θυγατρὸς του, τῆς μνηστῆς του δηλαδή, ἐγνωρίζε δὲ κάλλιστα τὴν φύσιν καὶ τὰ ἄγρια ἔνστικτα τοῦ υἱοῦ τοῦ Σαλβατόρου Μέρλου. Πολὺ ἐφοβεῖτο ὁ Ρωμαῖος διὰ τοῦ ἀξιωματικοῦ τὴν ζωὴν, ἣν ὑπεσχέθη εἰς τὴν θυγατέρα του νὰ σώσῃ παντὶ τρόπῳ. Ὁ μαρκήσιος διεκόπη ἀποτόμως· πρὸ αὐτοῦ ἴστατο ὁ Ρωμαῖος σύνοφρος· ἔλαβε τὴν χεῖρα αὐτοῦ καί,

— Φίλιππε, τῷ λέγει, εἶσαι ἔτοιμος νὰ κάμῃς δι' ἐμέ, τὸν παλαιὸν σου φίλον, ὅ,τι καὶ ἐγὼ εἰς τὴν θέσιν σου θὰ ἔκαμνα; Πρόκειται περὶ τῆς τιμῆς τοῦ ὀνόματός μου!

Ὁ γέρον μαρκήσιος ἐξκνέστη.

— Ἄκου λέγει! ἀμέσως, φίλε μου! Λέγε ποῖος τὴν προσέβαλε; τὸ ὄνομά του! καὶ μὰ τὸν ἄγιον...

— Ὅχι δά, μὴν ἐξάπτεσαι! δὲν πρόκειται περὶ φόνων, πρόκειται νὰ σώσωμεν ἓνα ἄθωον ἀπὸ αἰσχρο μηχανογραφίας.

— Τόσον τὸ καλλίτερον· τί πρέπει νὰ γίνῃ, διάταξέ με καὶ εἶμαι ἔτοιμος διὰ τοὺς φίλους εἰς ὅ,τι μοῦ ζητήσουν.

— Τοὺς φίλους; ἀλλὰ ἐὰν δὲν ἦτο φίλος;

Ἡ ζωηρότης τοῦ μαρκησίου διεκόπη αἴφνης.

— Δὲν εἶνε φίλος; ἀλλὰ πῶς εἶνε δυνατὸν νὰ ὑποθέσω ὅτι σύ, ὁ Ρωμαῖος, θέλεις νὰ βοηθήσῃς ἐχθρόν;

Ὁ Ρωμαῖος τὸν παρετῆρει ἀτενῶς.

— Πρὸ ὀλίγου εἶπες, Φίλιππε, ὅτι ὑπάρχουν καμμίαν φοράν καὶ τίμοιοι ἄνθρωποι μεταξύ τῶν ἐχθρῶν — λοιπὸν τίμιος καὶ ἄθῳος εἶναι ἐκεῖνος διὰ τὸν ὁποῖον σὲ παρακαλῶ.

— Ποῖος εἶναι;

— Κάθησαι, ἐκεῖ θὰ εὔρης τὰ ἀναγκαῖα διὰ νὰ γράψῃς· γράψε λοιπὸν ὅ,τι σοῦ ὑπογορεύσω καὶ με αὐτὸν τὸν τρόπον, θὰ μάθῃς τὸ ὄνομά του.

Δυστροπῶν ὁ μαρκήσιος ὑπήκουσε· δυσκόλως ἡ γραφὴ ἐξήσκει ἐντὸς τῶν τιλιδῶν χειρῶν του τὸ καθήκον τῆς!

— Νὰ πάρῃ ὁ διάβολος ἐκείνους ποῦ ἔβγαλαν τὸ γράψιμο! τί θέλεις, Ρωμαῖε! Πές μου τί θέλεις, εἰς ποῖον ἀποτείνεσαι καὶ ποῖος ὑπογράφει· καὶ σοῦ ὑπόσχομαι νὰ σὲ εὐχαριστήσω.

Τοσοῦτον ὅμως τὸν συνεκίνησε τὸ βλέμμα τοῦ φίλου του, ὅστις τῷ ἐζήτηε τὴν θυσίαν ταύτην ἐν ὀνόματι τῆς παλαιᾶς των φιλίας, ὥστε κατέβαλε τὴν ταραχὴν του καὶ περιέμενε νὰ τῷ ὑπαγορεύσῃ, ἵνα γράψῃ.

— Λοιπὸν, λέγε βρὲ ἀδελφέ, καὶ μὴ μ' ἀκούς, λέγω πολλὰ καμμιά φορά, ἀλλὰ μὴ τὰ ἀκούς καὶ ὅλα· εἶμαι ἔτοιμος, ἀρχισε.

— 'Αξιωματικός τις τῆς Ἑλβετικῆς φρουρᾶς, ὁ λοχαγὸς φὸν Χάτβιλ...

Ὁ Ρωμαῖος ἐσταμάτησε· πῶς ἠδύνατο νὰ προφέρῃ τὴν καταδίκην του; ἀλλ' ἀμέσως ἐσκέφθη ὅτι ἀνευ τούτου ἡ ἐπιστολή ἀπέβαινε ἀνωρελής, δι' ὃ ἐξηκολούθησεν·

— Εὐρίσκειται εἰς ἐρωτικὰς σχέσεις μετὰ τινος Σικελίδος κόρης· ὁ ἀρραβωνιστικὸς τῆς ἐν λόγῳ κόρης ὠρίστη φοβερὰν ἐκδίκησιν ἐναντίον του, εἰς τρόπον ὥστε ὁ ἀξιωματικὸς θὰ διατρέξῃ τὸν ἔσχατον κίνδυνον ἐὰν ἐξέλθῃ τοῦ φρουρίου· εἰδοποιεῖται ἡ διοίκησις, ἡ δὲ ζωὴ τοῦ λοχαγοῦ εἶνε εἰς χεῖρας τῆς.

Σιωπηλὸς ὁ μαρκήσιος ἔγραφεν, εἶτα δέ,

— Καὶ ἡ ὑπογραφή; ἠρώτησεν.

— Ἐνας φίλος του!

— Καὶ πρὸς ποῖον ἀποτείνεται ἡ ἐπιστολή;

— Πρὸς τὸν διοικητὴν δοῦκα τοῦ Μοντάλτο!

— Πολὺ καλὰ, Ρωμαῖε, ὡς φίλος ἐξέτελεσας τὸ καθήκον σου, ἀλλὰ ἐπίτρεψόν μοι νὰ σε ἐρωτήσω· πῶς ἡ θυγάτηρ σου...

Ὁ Ρωμαῖος ἀνεπήδησεν ὡς πληγώθεις λέων.

— Ἡ κόρη μου; τί 'ξεύρεις σὺ, Φίλιππε; βεβαίως ὅ,τι σοῦ διηγήθησαν, ἀλλὰ ψεῦμα εἶνε ψεῦμα, σοὶ τὸ ὀρκίζομαι.

— Ναί, δὲν λέγω ὄχι, μὰ σὺ ὁ ἴδιος μοῦ ὑπαγόρευες αὐτὸ τὸ ψεῦμα...

Ὁ Ρωμαῖος εὐρίσκειτο εἰς φοβερὰν ψυχικὴν διατάραξιν, δάκρυα δὲ ἀνέβλυσαν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του.

— Ἄχ, Φίλιππε, αὐτὸ εἶνε τὸ φοβερόν, ἔλεγε κλαυθμηρίζων, φαντάσου, φίλε μου, ὅτι ἐξ ἀνάγκης μολύνω τὸ ὄνομα τοῦ ἀθῶου ἐκείνου πλάσματος διὰ νὰ σώσω τὴν ζωὴν τοῦ ἀξιωματικοῦ!

Ὁ μαρκήσιος οὐδὲν ἐννοῶν τὸν ἠτένιζε ἐκπληκτός.

— Μὰ, Ρωμαῖε, τί θέλεις νὰ μοῦ 'πῆς, σὺ κάνεις 'σάν τρελλός.

— Ἀδικὸν ἔχεις, μαρκήσιε, ἀκουσέ με καὶ κρίνε μόνος σου τὴν ἀλήθειαν.

Καὶ τῷ διηγήθη τὰ κατὰ τὴν σωτηρίαν τῆς θυγατρὸς του, καθὼς καὶ τὴν ὑπόσχασιν, ἢν ἔδωκε τοῦ νὰ σώσῃ τὴν ζωὴν τοῦ σωτήρος τῆς.

— Καὶ ἔπειτα σὺ μοῦ λὲς ὅτι ὁ Ἄντωνίνος εὐρίσκειται εἰς Μεσσήνην!

— Ναί, τὸν εἶδα.

— Ἐ λοιπόν, μόλις τὸ μάθει—ὦ! τὸν γνωρίζω—αὐριοῦν δὲν θὰ ὑπάρχῃ πλέον ὁ Ἐκαρτ.

— Ἐχεις δίκαιον, Ρωμαῖε!

— Ἀλλὰ δὲν ἐσκέφθης ὅτι ἀρκεῖ νὰ συμβῇ αὐτὸ διὰ νὰ ἐκραγῇ ἡ στάσις, τὴν ὅποιαν δὲν βαστούμε παρὰ μετὰ τὰ δόντια πλέον!

— Ἄφες αὐτά, Ρωμαῖε, εἶσαι ὑπερβολικός· ὅσον ἀφορᾷ ἐμὲ τί νὰ σοῦ 'πῶ, ὅταν μοῦ εἶπες νὰ γράψω καὶ ἤκουσα τὸ ὄνομα τοῦ ἐχθροῦ δικαίως ἠναντιώθην, ἀλλὰ προκειμένου περὶ ἐκείνου, ὁ ὅποιος τὸσον εὐγενῶς καὶ ἀνδρείως ἔσωσε τὴν ζωὴν τῆς ἀγαπητῆς μου Φελιτσιτίας, τὸ ζήτημα ἀλλάσσει. Ὡ τῶρα, οὐτε ἀφίνω

ἄλλον νὰ πράξῃ τόσον γενναίαν πράξιν· με γνωρίζεις, Ρωμαῖε! καὶ περιττὸν νὰ σοῦ εἰπῶ ὅτι ἀπόψε ἀφεύκτως θὰ φθάσῃ ἡ ἐπιστολή αὕτη πρὸς τὸν διοικητὴν· πῶς θὰ γίνῃ αὐτὸ, εἶνε ἰδική μου δουλειά.

Καὶ κτυπῶν φιλικῶς τὸν Ρωμαῖον εἰς τὸν ὦμον τὸν ἐχαίρεισε καὶ ἀπῆλθεν.

Νῦξ σκοτεινὴ περιεκάλυπτε διὰ τοῦ πέπλου τῆς τὴν ὑπνώττουσαν Μεσσήνην. Ἀνῆρ τις μακρὸν περιβεβλημένος μανδύαν, τὸν δὲ πῖλον καταβεβησμένον ἔχων μέχρι τῶν ὀφθαλμῶν, ἔφθασε παρὰ τὰς οἰκίας, πάντοτε σιγαῶς βεδίζων, ὅπου ἦν τὸ μέγαρον τοῦ δουκὸς τοῦ Μοντάλτου· περιφροντικῶς περιέφερε γύρω τὸ βλέμμα καὶ ἀπ' οὗ ἐβεβαίωθη ὅτι οὐδεὶς τὸν ἐβλεπεν,

— Ἐκεῖ ἐπάνω, ἐψιθύρισε ἐξάγων χαρτίον ἐκ τοῦ κόλπου του, ἐκεῖ, τὸ παραθυρὸν αὐτὸ μὲ τὸ φῶς θὰ ἴῃναι ὁ κοῖτῶν του.

Ἐτόλιξε προσεκτικῶς τὸν χάρτην εἰς τινα λίθον καὶ λίαν ἐπιδεδξιῶς τὸν ἔρριψεν ἐντὸς τοῦ ἡμιανωγμένου παραθύρου· κρότος ἤκούσθη, ὅτε ὅμως οἱ περιφροβοὶ ὑπῆρξάν ἐξῆλθον ἵνα παρατηρήσωσιν, οὐδεὶς ἐφαίνετο ἐπὶ τῆς ἐρήμου ὁδοῦ.

15

Ἐκτακτός κίνησις ἐπεκράτει ἀπὸ τῶν ἡμερῶν εἰς τὸ μέγαρον τοῦ διοικητοῦ δουκὸς τοῦ Μοντάλτου. Οἱ ἀγγελιαφόροι διεσταυροῦντο, αἱ δὲ κακαὶ καὶ ἀνήσυχοι περὶ τοῦ ἀναθρασμοῦ καὶ τῆς ἐπαπειλούμενης ἐξεγέρσεως τοῦ ὄχλου εἰδήσεις, ἐτάραττον τὸν ὕπνον τοῦ διοικητοῦ· ἐγνώριζεν ἤδη τὰ ὀνόματα πάντων τῶν ὄχλων, οἵτινες εἰργάζοντο πυρετωδῶς καὶ ἐταξείδευον ἀπὸ πόλεως εἰς πόλιν· εἶχε δὲ μάθει καὶ τὸ ἐνεργὸν μέρος τῶν μοναχῶν, οἵτινες, πρὸς τοῖς ἄλλοις, εἶχον μεταβάλλει τὰ σκοτεινὰ αὐτῶν μοναστήρια εἰς ἐργαστᾶσια πυρίτιδος καὶ φυσεγῶν· ὡς ἐκ τούτου ὀλίγην προσοχὴν ἀπέδιδεν εἰς τὰς φλυαρίας τοῦ Ἰωσήφ Ρουσσοῦ καὶ τοῦ γνωστοῦ μας τραπεζίτου Λέρχε, οἵτινες πρὸ μιᾶς σχεδὸν ὥρας εὐρίσκοντο εἰς τὴν οἰκίαν του.

Μετὰ τινὰς ἀδιαφόρους ὁμιλίας κατῶρθωσε νὰ ἀπαλλάχθῃ τοῦ πρώτου· ἀπ' οὗ δὲ ἔμεινε μόνος μετὰ τοῦ Λέρχε,

— Καλὰ ὅσα εἶπαμε, Λέρχε! τῷ λέγεις, ἀλλὰ ἔλα τῶρα νὰ σε παρακαλέσω καὶ ἐγὼ νὰ μοῦ δώσῃς μερικὰς ἐξηγήσεις ἐπὶ τινος ὑποθέσεως, διότι γνωρίζω ὅτι τίποτε δὲν σοῦ διαφεύγει. Δὲν μοῦ λέγεις, φίλε μου, τί συμβαίνει μετὰ αὐτὸν τὸν Ἑλβετὸν ἀξιωματικόν; γνωρίζεις τὸν χαρακτῆρα αὐτόν;

Ταῦτα δὲ λέγων ἐξήγαγε δεδιπλωμένον χαρτίον καὶ τὸ ἔτεινε πρὸς αὐτόν, ἵνα τὸ ἀναγνώσῃ.

Ταχέως οὗτος διηλθε τὸ περιεχόμενον. — Χμ! τὸν χαρακτῆρα βεβαίως δὲν ἀναγνωρίζω, ἀλλὰ δὲν ἀμφιβάλλω, ὅτι ὁ γράψας γνωρίζει ὅ,τι καὶ ἐγὼ, εὐχαρίστως δὲ θέλω τὸ διακοινώσω εἰς τὴν ἐσοχότητά σας.

Πολὺ περισσότερον βεβαίως ἐγνώριζεν ὁ πονηρὸς Λέρχε ἀπ' ὅ,τι ἐμελλε νὰ διηγηθῇ εἰς τὸν διοικητὴν, διότι, ἵνα ὁ Σκαλιόνι μισθῶσῃ τὸν γνωστὸν μας δολοφόνον Γιακόπον, ἐχρειάσθη χρημάτων, οὐδέποτε δὲ ὁ τραπεζίτης ἐδάνειζεν εἰς οὐδένα, οὐδ' αὐτῆς τῆς κομησσης ἐξαιρουμένης, ἐὰν πρῶτον δὲν ἐγνώριζε καλῶς ποῦ ἐμελλον νὰ διατεθῶσι τὰ χρήματά του. Ἐπομένως ἦτο ἐνήμερος τῶν καταχθονίων σκοπῶν τῆς ἐναντίον τοῦ Ἐκαρτ, ἂν καὶ ὦμοσε φοβερόν ὄρκον, ὅτι θὰ κρατήσῃ δι' ἑαυτὸν τὸ μυστικόν. Μόλις ὅμως ὁ Σκαλιόνι ἀνεχώρησε καὶ ἀμέσως ἐσκέφθη πῶς ἦτο δυνατόν νὰ βοηθήσῃ τὸν δυστυχῆ λοχαγόν, πρὸς τὸν ἀπ' ἀρχῆς ἔτρεφε μεγάλην συμπάθειαν, διότι, ναί μὲν εἶχεν ἀρχὴν ὅτι πάντοτε ὤφειλε νὰ ὠφεληθῆται, πρὸ πάντων δὲ ἀπὸ τὰς ἐρωτικὰς ἰδιοτροπίας μιᾶς κομησσης, οὐχ ἦττον ἐδίδεδε καὶ ἐνίοτε ἀκούρασιν εἰς τὰ τραφερά αἰσθήματα τῆς καρδίας του. Ὅθεν ἐθεώρησεν ὅτι ἐπέτυχε καταλληλοτάτην εὐκαιρίαν νὰ σώσῃ τὸν Ἐκαρτ συμβουλευσὼν ἐπιδεδξιῶς τὸν διοικητὴν.

— Ναί! ναί! εἶπε μειδιῶν. Ἐἰ ἐρωτοδουλιές· 'ξέυρετε αὐτὰ τὰ πράγματα εἶνε ἀναπόφευκτα, ὅταν κανεὶς διατρέχῃ τὸ εἰκοστὸν πέμπτον ἔτος. Ἐἰ καὶ ἡμεῖς ἐῤ-μεθα ἐπίσης νέοι, ἅς συγχωρήσωμεν λοιπὸν τὰ παρόμοια παραπτώματα, ἀλλὰ, ἐξοχώτατε, ἐδῶ δὲν πρόκειται μόνον περὶ τούτου, ὁ ἐν λόγῳ Χάτβιλ διατρέχει κίνδυνον, καὶ εἶμαι εἰς θέσιν νὰ γνωρίζω ὅτι εἶνε σοβαρώτατος, διὰ τοῦτο, τὸ καλλίτερον ποῦ θὰ ἐκάμανατε διὰ τὸν λοχαγόν αὐτόν—ὁ ὅποιος, ὡς δὲν ἀμφιβάλλω, χαίρει τῆς εὐνοίας σας—θὰ ἦτο νὰ τὸν κρατήσῃ ἐντὸς τοῦ φρουρίου, ἢ μᾶλλον διὰ τοῦ πρώτου παρουσιαζομένου πολεμικοῦ νὰ τὸν ἀποστείλετε εἰς Νεάπολιν. Διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ γλυτόναι ἀπὸ τὸν αἰμοβόρον ἀρραβωνιστικόν τῆς ἐρωμένης του· θαυμάσια ἔ, χαί χαί!

— Εἴσθε πολὺ περισσότερον ἐπιτήδιος ἀπ' ὅ,τι σας ἐνόμιζα, κύριε Λέρχε! ἀπήντησεν ὁ διοικητὴς εὐχαριστημένος. Ἡ κόμησσα τοῦ Σελλαμάρε πρὸ τινῶν ἡμερῶν μοι ὠμίλησε διὰ τὸν ἐν λόγῳ ἀξιωματικόν. Ἀναμφιβόλως αὐτὸς ὁ κύριος πρέπει πολὺ νὰ εὐνοῖται ἀπὸ τὰς κυρίας, καὶ δὲν ἀμφιβάλλω, ὅτι πολὺ θὰ χαρῆ ὅτι δι' αὐτοῦ τοῦ τρόπου θὰ ἀπομακρύνω πάντα κίνδυνον ἀπὸ τὸν προστατευόμενόν τῆς.

Ἦδη ὅμως ἐφθασε καὶ ἡ σειρά τοῦ δουκὸς νὰ μὴ εἶπῃ ὅσα ἐσκέπτετο καὶ ἐγνώριζε—διότι πολὺ καλὰ ἤξευρε τὰ αἰσθήματα τῆς κομησσης πρὸς τὸν Ἐκαρτ· ἀκριβῶς δὲ τοῦτο δὲν τὸ ἐβλεπε πολὺ εὐχαρίστως ἀπὸ τινῶν ἡμερῶν, διότι καὶ αὐτός, ὡς βεβαίως ἀρκετὰ μέχρι τοῦδε ἐφάνη, προσεπάθει νὰ κατακτήσῃ τὴν καρδίαν τῆς πολυθελήτρου κομησσης· ἐπομένως ἐσκέφθη, ὅτι τὸ καλλίτερον πρὸς τοῦτο μέσον ἦτο νὰ ἀπομακρύνῃ τὸν εὐτυχῆ αὐτὸν ἀντιζηλόν του. Ἐντεῦθεν λοιπὸν ἐξηγεῖται ἡ προθυμία, μεθ' ἧς παρεδέχθη τὴν συμβουλὴν τοῦ Λέρχε. Ἀπ' ἐτέρου τοῦτο οὐδαμῶς ἠδύνατο νὰ δυσαρε-

στήση ἐναντίον του τὴν κόμησσαν, ἀφ' οὗ τὸ μέτρον ἐκεῖνο δὲν ἐλαμβάνετο ἢ διὰ νὰ σωθῇ «ὁ εὐνοούμενός της» ἀπὸ βέβαιον κίνδυνον.

Διὰ τοῦτο, ὅτε μετὰ ἡμίσειαν ὥραν παρουσιάσθη εἰς τὴν κόμησσαν καὶ μετὰ χαρᾶς διηγῆθη τοὺς σκοπούς του, ἐμειδίασε μὲν αὕτη εὐνοϊκῶς πρὸς αὐτὸν καὶ τὸν ἠύχαριστε, ἐνδομύχως ὅμως ἠσθάνετο μεγάλην ἀνησυχίαν· μὴ ὁ Σκαλιόνι ἐπρόδωσε τοὺς σκοπούς της, διότι τίνι τῶν τρόπων ἔμαθε τὸν κίνδυνον ὁ δούξ;

Εὐθύς ὅμως ἠνόησε τὰ πάντα, ὅτε ὁ δούξ, θέλων περισσότερον νὰ τὴν κολακεύσῃ ἐπιδεικνύων τὴν ἐμπιστοσύνην, ἦν ἔτρεφε πρὸς αὐτὴν, τῇ ἔδειξε τὸ χαρτίον ἐκεῖνο, δι' οὗ ἔμαθε τὰ κατὰ τὸν Ἐκκρτ.

Ἡ κόμησσα ὅμως μετεβλήθη αἰφνιδίως, αἰσθημα ἀλλόκοτον ἐτάραξε τοὺς διαλογισμούς της· διατί ἄρα γε νὰ μὴ ἐδοκιμάζῃ μίαν φορὰν ἔτι ἀφ' οὗ ἔμελλε τόσον ταχέως νὰ τὸν χάσῃ; Ἄχ, ἅς ἠδύνατο νὰ ἀποσπάσῃ τῆς καρδίας του τὴν εἰκόνα τῆς μισητῆς ἐκείνης ἀντερραστρίας της καὶ ἅς ἀπέθνησκε, διότι αὐτὴν περισσότερον ἐμίσει· ἤθελε καὶ αὐτὴν νὰ ἐκδικηθῇ, διότι ἦτο πολὺ εὐτυχιστέρα της, ἀφ' οὗ κατώρθωσε νὰ σαγηνεύσῃ ἐπὶ τοσοῦτον ἐκεῖνον, ὅστις τῇ ἔδεικνε τὴν φοβερὰν ἐκείνην ψυχρότητα. Καὶ ἔφριττεν ἀναλογιζομένη τοὺς σκληροὺς αὐτοῦ λόγους.

Ἄλλὰ διατί νὰ μὴ ἐπιχειρήσῃ μίαν ἔτι φορὰν; Τίς οἶδε. Ἴσως ἐπετύγχανεν ἂν αἰφνης αὐτῇ πρώτῃ τὸν καθίστα προσεκτικὸν διὰ τὸν κίνδυνον, ὃν διέτρεχε, καὶ διὰ μυρίων ἄλλων τρόπων τῶν ἀπεδείκνυε τὴν ἀγάπην της; Ὡ! ἂν τοῦτο κατώρθου, τότε βεβαίως θὰ ἦτο εὐτυχῆς καὶ θὰ ἐλησμόνει ὅλας τὰς πικρίας, ἅς τῶ ἐπροξένησε καὶ τόσον μάλλον, καθόσον δὲν ἦτο πλέον δυνατὸν νὰ σκεφθῇ αὐτός, Ἑλβετὸς ἀξιωματικός, τὴν θυγατέρα τοῦ Ρωμαίου, τοῦ ὀχλαγωγοῦ τῆς Μεσσήνης!

Πάραυτα δὲ ἡ κόμησσα στραφεῖσα πρὸς τὸν δούκα μὲ τὸ μαγευτικώτερον τῶν μειδιαμάτων της, καὶ διὰ τοῦ ἐλκυστικωτέρου τόνου, εἶπεν·

— Ἀγαπητέ μοι δούξ, ἂν δὲν μὲ ἀπατᾷ ἡ μνήμη, πρό τινων ἡμερῶν μοι ὑπεσχέθητε νὰ ἐκπληρώσετε μίαν παρακλήσιν μου. Λοιπὸν τὴν ἐπαναλαμβάνω· πρὶν ἢ ἀπέλθῃ διὰ παντός ὁ νέος φίλος μου εἰς Νεάπολιν, ἐπιτρέψατέ μου, ἢ μάλλον ἐπιτρέψατέ μοι, διότι ἐγὼ σᾶς τὸ ζητῶ, νὰ ἐγκαταλείψῃ μίαν εἰσέτι, ἀλλὰ μίαν μόνην φορὰν, τὸ φρούριον, ἵνα παρευρεθῇ εἰς τὸν χορὸν, τὸν ὅποιον σκοπεύω μεθαύριον νὰ δώσω ὡ, μὴ μου, τὸ ἀρνηθῆτε, εἴθε τόσον καλὸς... θὰ κάμη, οὕτως εἶπεν, τοὺς ἀποχειρητισμούς του· ἐπὶ τέλους, διατί νὰ σᾶς τὸ κρύψω, δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι ἐνοήσατε τὸ ἐνδιαφέρον μου διὰ τὸν δυστυχῆ αὐτὸν νέον· θέλω ἀπαξ ἔτι νὰ τὸν παρηγορήσω.

Πλήρης θεληγῆτρον ἔτεινεν αὐτῶ τὴν γαλακτώδη χεῖρά της· ὁ δούξ, μεθυσθεὶς προφανῶς ἐκ τῶν ἐξαιρετικῶν πρὸς αὐτὸν ἔρωτοτροπιῶν τῆς κομῆσσης, δὲν ἠδυνήθη

ἢ νὰ ἀσπασθῇ πολλακις καὶ μετὰ τρυφερότητος τὴν προταθεῖσαν χεῖρα.

— Τί νὰ σᾶς πῶ, κυρία κόμησσα, ἀπήντησε, γνωρίζετε ὅτι τίποτε δὲν εἶμαι εἰς θέσιν νὰ ἀρνηθῶ· ἀρκεῖ νὰ προέρχεται ἐκ μέρους σας, ἀλλ' ἀμφιβάλλω ἂν θὰ στέρξῃ ὁ Ἐκκρτ· τόσαι θλιβεραὶ σκέψεις τὸν βραχνίζουσαν ὥστε... μόνον ἰδιόχειρὸς σας ἐπιστολὴ ἠδύνατο νὰ τὸν καταπείσῃ· βλέπετε, φίλτάτη, πόσον προσπαθῶ νὰ σᾶς εὐχαριστήσω· σᾶς δίδω συμβουλὰς, διὰ τὰς ὁποίας βεβαίως ὁ καθεὶς θὰ ἐγέλα ὅταν ἐμάνθανε ὅτι προέρχονται ἐκ μέρους μου.

— Ὡ! σᾶς εἶμαι εὐγνώμων, φίλτατε κόμη, σᾶς βεβαίως δὲ ὅτι γνωρίζω πολὺ καλὰ νὰ ἀμείβω τόσον τὴν ἀφοσίωσιν, ὅσον καὶ τὴν... Ἄς εἶνε, ἐντοσοῦτ' ἢ δώσετε ὑμεῖς τὴν ἀδειαν νὰ ἐξέλθῃ;

— Ἀμέσως, θελκτικῇ Τερζίνα, εἶπέτε μοι πότε θέλετε νὰ σᾶς τὴν δώσω καὶ σεῖς ἢ ἴδια νὰ τοῦ τὴν στείλετε!

Χωρὶς νὰ ἀπωλέσῃ καιρὸν ἡ κόμησσα ἐκάθησε πρὸ κομψοῦ γραφείου, ἔλαβε μεροβόλον χάρτην, φέροντα τὰ οἰκόσημά της, καὶ ἔγραψε μίαν τῶν γυναικείων ἐκείνων ἐπιστολῶν, τῶν συντόμων καὶ τόσον ἐλκυστικῶν διὰ τὰς ἐκφράσεις των, ὥστε λίαν σπανίως εὐρίσκεται ἀνδρική καρδιά, ἢ τις νὰ δύναται νὰ ἀντιστῇ εἰς τὸ περιεχόμενον των.

Τῶ ἐξέφραζε τὴν μετάνοιάν της καὶ τὴν στενοχωρίαν, ἣν ὑπέφερεν ἔνεκα τῆς ἀπουσίας του, τὸν παρεκάλει πολὺ νὰ τὴν συγχωρήσῃ, ἂν ποτε, ὡς ἐκ τοῦ νευρικοῦ χαρακτήρος της, ἐλύπησε αὐτόν. Περιπονείτο, διότι ἀπὸ τῆς ἡμέρας τοῦ Ἀγίου Πράου δὲν τὴν ἐπεσκέφη· μήπως ἐνόμιζεν ὅτι ἦσαν ἐχθροὶ; Ὡ, αὕτῃ οὐδέποτε τὸ ἐσκέφη, ἦτο καὶ θὰ ἔμεινεν ἢ θερμότερα φίλη του διὰ παντός· εἶχεν ἐτοιμούς τὰς ἀποδείξεις πρὸς τοῦτο, ἔμελλε δὲ νὰ τὰς ἐπιδείξῃ αὐτῶ ἂν ἤρχετο μεθαύριον εἰς τὸν χορὸν της, μετὰ παλμῶν δὲ θὰ τὸν περιέμενε. Περαιτώσασα τὴν ἐπιστολήν, ἀπετάθη πρὸς τὸν δούκα, ὅστις, κατὰ τὴν στιγμήν ἐκείνην, ἔθετε τὴν σφραγίδά του ἐπὶ τῆς ἀδείας πρὸς ἐξόδον τοῦ Ἐκκρτ ἐκ τοῦ φρουρίου.

— Ὅσον δὲ ἀφορᾷ, κύριε δούξ, διὰ τὴν ἀσφάλειάν του, θὰ φροντίσω ἐγὼ ὡ, μείνατε ἡσυχος διὰ τοῦτο· εἶπειτα τὸ μέγαρόν μου εὐρίσκεται παρὰ τὴν θάλασσαν, ἐπομένως θὰ ἔλθῃ καὶ θὰ ἐπιστρέψῃ διὰ λέμβου· εἰς τρόπον ὥστε δὲν θὰ δυνήθῃ νὰ τὸν φθάσῃ ἢ ἐκδικησῇ τοῦ σικελοῦ ἀντερραστοῦ του. Λοιπὸν, χαίρετε, ἀγαπητέ δούξ!

Μείνασα μόνη ἡ Τερζίνα ἐπὶ πολὺ ἔμεινε παρὰ τὸ παρᾶθρον σύννου· ἀντίθετα αἰσθημάτων ἐπάλαιον ἐν τῇ καρδίᾳ της. Καὶ ἂν δὲν ἤρχετο; ἐσκέφη, καὶ τὸ αἶμα ἀνῆλθεν ἐπὶ τοῦ προσώπου της. Πάραυτα δὲ ἐδράξατο τὸν ἐπὶ τῆς τραπέζης ἐν σχήματι Σιτύρου ἀργυροῦν κώδιον καὶ ἔκρουσε βιαίως αὐτόν, πρὸς τὸν ἐμφανισθέντα δὲ ὑπηρέτην.

— Νὰ ἔλθῃ ἀμέσως ὁ ἀββάς, εἶπεν. Ἐπὶ μίαν καὶ πλέον ὥραν ἔμεινε πλησίον της ὁ Σκαλιόνι· συνδιελέγοντο χα-

μηλοφώνως, ὅτε δὲ ἐπρόκειτο νὰ ἀναχωρήσῃ·

— Ἐννόησες λοιπὸν; τῶ εἶπεν· οἱ λεμβοῦχοι νὰ ἦναι τυχαῖοι, ἂν δὲ δὲν θελήσουν νὰ ἐκτελέσουν ἀμέσως ὅ, τι διατάξετε, τότε ὑποσχεθῆτε διπλά· ἀλλὰ τὸ ὄνομά μου μὴ τὸ προφέρῃς, ἤκουσες;

ΙΖ

Ἀσυμβίβαστος ὅπως ἐφαίνετο ἡ εὐθυμία, ἣν παρεῖχεν ἡ τρελλῇ Ἀπόκρῳ, πρὸς τὰς σοβαρὰς περιστάσεις, ἅς διέτρεχεν ὁ λαὸς τῆς Μεσσήνης.

Ἐκαστὸς ἐφαίνετο ὅτι προσεπάθει διὰ τελευταίαν φορὰν, πρὶν ἢ σημάνη ἔτι ἡ ὥρα τῆς σφαγῆς καὶ τῆς ἀναστατώσεως, νὰ ἀπολαύσῃ τὴν εὐθυμίαν καὶ νὰ διασκεδάσῃ ἐξ ὅλης καρδίας. Πάντες ὅμως εἶχον λάβῃ τὰς ἀναγκαίαις προφυλάξεις· τὰ ποικιλόχροα δόμινα καὶ αἱ ἐκ ζωρῶν χρωμάτων ἐνδυμασίαι ἔκρυπτον στίλβοντα ἐγχειρίδια καὶ πιστόλια, ἐκ τῶν ὅπων δὲ τῆς προσωπίδος ἔλαμπον φλογεροὶ ὀφθαλμοὶ. Εἰς τοὺς Ἑλβετοὺς ἀξιωματικούς ἀπηγορεύθη ἡ ἐξοδος ἐκ τοῦ φρουρίου, καὶ ὅλην τὴν διάρκειαν τῶν ἐορτῶν. Καὶ ἐντούτοις ἡ τρελλῇ Ἀπόκρῳ δὲν ἔπαυε νὰ βασιλεύῃ μ' ὅλην τὴν μεγαλοπρέπειάν της, εἰς τὰς ὁδοὺς, εἰς τὰς οἰκίας, παντοῦ τέλος. Τὴν νύκτα ἐξ ὅλων τῶν θυρῶν καὶ τῶν παραθύρων ἠκούοντο οἱ κρότοι τοῦ χοροῦ καὶ ἡ μουσικῇ, ἀναπόφευκτα συστατικὰ τῆς μεθυστικῆς ἐν Ἰταλίᾳ Ἀπόκρῳ.

Τὸ μέγαρον τῆς κομῆσσης εἶχε, κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν της, μεταβληθῆ ἐπιδειξίως εἰς φανταστικὸν παλάτιον Νυμφῶν.

Περίφροντις ὁ ἀββάς ἐπεστάτει μετὰ τῶν τεχνητῶν εἰς τὴν τελευταίαν διακόσμησιν τῶν αἰθουσῶν καὶ τῶν καλλυνηριῶν· παντοῦ ἐβασίλευε τὸ τρελλὸν σῆμα τῶν Ἀπόκρῳ· πλούσιαι τράπεζαι ἦσαν ἐτοιμοὶ νὰ δεχθῶσι τὰ σπανιώτερα τῶν ἐδεσμάτων, πλαγίως δὲ εὐρίσκοντο παρατεταγμένα φιάλαι περιέχουσαι τοὺς παλαιότερους οἴνους τῆς Ἰταλίας καὶ Ἰσπανίας.

Ἡ κόμησσα ἀδιακόπως ὑπέγραφε προσωπλήθρια, ἄτινα, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, διηυθύνοντο πρὸς τὴν ἀριστοκρατίαν· μετὰ τῶν τούτων ὑπῆρχε καὶ τὸ τοῦ γηραιοῦ μαρκησίου, ὅστις ἀσμένως ἐδέχθη αὐτό. Καὶ διὰ πολλοὺς μὲν ἄλλους λόγους, ἀλλὰ καὶ διότι ἠλιπίζε νὰ συναντήσῃ ἐκεῖ καὶ νὰ διορθώσῃ δεόντως τὸν ψευτομαρκησίου καὶ πρῶην ἐπιστάτην τοῦ Ἰωσήφ Ρούσσο. Εἰς τοὺς παριστῶντας τὴν πρὸς τοὺς ἐλευθερόφρονας κλίσιν τοῦ μαρκησίου ἡ κόμησσα ἀπήντα·

— Ἐ! καὶ τί σᾶς μέλλει; μὴ φοβεῖσθε τίποτε· τὸ ἐναντίον μάλιστα, θὰ δοθῇ περίστασις νὰ ἐπιχειρήσωμεν νὰ ἀποσπάσωμεν τὸν ἀρχαῖον αὐτὸν ἀριστοκράτην ἀπὸ τὸ ἀκυρολογί τοῦ Ρωμαίου καὶ τῆς λοιπῆς συντροφίας!

Ἄλλὰ καὶ ὁ λαὸς δὲν διεσκέδαζεν ὀλιγώτερον. Ἀπὸ πρώτας μέχρις ἐσπέρας καὶ τὰνάπαλιν δὲν ἔπαυον νὰ διέρχωνται τὰς

οδοὺς ἀπειροὶ πρόσωπιδοφόροι, οἵτινες ἐπλήρουν αὐτὰς εὐθυμίας. Διεξήγοντο μεταξὺ τῶν τὰ εὐθυμώτερα παιγνίδια, οἱ δὲ μεταμφιεσμοὶ ἦσαν τόσο ἐπιτυχεῖς ὅσον καὶ ἀστεῖοι.

Ἦσαν ἐκεῖ ἀναμειγμένοι εἰς παραδοξότατα συμπλέγματα. Τροβατόροι καὶ λησταὶ ἵπποταί καὶ σάτυροι· καλόγηροι καὶ νύμφαι. Τὸ πᾶν εὗρίσκετο ἐν εὐθυμίας, τὸν δὲ ἀέρα ἐπλήρου ἡ ζωηρότης καὶ ὁ τρελλὸς ἡχηρὸς γέλως, πρὸς δὲ καὶ ἡ λεπτή ἐκείνη εὐωδία τῶν ἴων καὶ λοιπῶν ἀνθέων τοῦ Φεβρουαρίου. Ἐκεῖ συνηντῶντο παλαιοὶ γνώριμοι καὶ ἐτέλουσαν τὰς κωμικωτέρους σκηνὰς ἀναγνωρίσεως· ἄλλου πάλιν συνεκρούοντο, ἔλαμπον τὰ ξίφη εἰς τὰς χεῖρας τῶν ἵπποτῶν καὶ τὰ ἐγχειρίδια τῶν ληστῶν καὶ ἕκαστος θὰ ἐφοβεῖτο περὶ τοῦ ἀποτελέσματος τῆς συμπλοκῆς ἐὰν αὐτὴ δὲν ἀνελεύετο ἐν μέσῳ ἡχηρῶν γελώτων καὶ διαρκῶν περιπτύξεων, ἅς μετὰ ταῦτα ἠκολούθει συνεχῆς χορὸς μετὰ πάντος εἶδους μουσικῆς, ἐν ᾧ ἐπρώτευσεν πάντοτε ὁ ἐγγώριος ἄσχος.

Περὶ τὴν δείλην πρὸ πάντων ὁ θόρυβος καὶ ἡ εὐθυμία ἔφθασαν εἰς τὸ ἔπακρον.

Τὸ πᾶν συνωθεῖτο ἐπὶ τῆς κυρίας λεωφόρου τῆς διασχίζουσας τὴν πόλιν· ἐκεῖ οἱ μετημφιεσμένοι ἐπολλαπλασιαζόντο, ὑπῆρχε δὲ ἀδιάκοπος βοή καὶ διαπεραστικοὶ, ἀνυπόφοροι ἤχοι κραυγῶν, ἀσμάτων καὶ γελώτων· πλῆθος ἀμέτρητον ἀμαζῶν καὶ ἵππέων συνωθεῖτο ἐπὶ τῆς μεγάλης ταύτης οδοῦ· αἱ ἀμαζαὶ τῶν ἀριστοκρατῶν, φέρουσαι κυρίας καὶ κυρίους, διὰ πολυτελῶν μελανῶν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον «δόμινο» μετημφιεσμένων, ἔγεμον ἴων καὶ ἄλλων ἀνθέων διὰ τῶν ὀπίων οἱ ἐπιθαίνοντες ἔτυπτον τοὺς ἄλλους ἐπωχουμένους καὶ τοὺς εἰς τὰ ἐπὶ τῆς οδοῦ ἀριστοκρατικὰ μέγαρα θεωμένους.

[Ἐπεται συνέχεια].

A. Δ. Χ.

ΤΟ ΠΕΡΑΜΑ

Ἐπεισόδιον τοῦ Γαλλο-Γερμανικοῦ πολέμου.

Οἱ Γάλλοι, ἡττηθέντες, εὗρίσκοντο ἤδη εἰς εἰκοσάωρον ἀπὸ τοῦ ἐχθροῦ ἀπόστασις, ὑποχωροῦντες πρὸς τὴν Chalons. Ἡ ἡττηθεῖσα στρατιὰ εἶχεν ἤδη διαβῆ τὸν Μεῦσιν καὶ εἰς ἀπόστασις πολλῶν μιλίων, καθ' ὅλον τὸ μήκος τοῦ ποταμοῦ, αἱ γέφυραι εἶχον καταστραφῆ, ἵνα ἐμποδίσωσιν τὴν ἐπὶ τὰ πρόσω πορείαν τοῦ ἐχθροῦ· καὶ ὄντως, ἡ πορεία τῶν Γερμανῶν ἀνεχαιτιζέτο, ἀλλὰ συγχρόνως οἱ δυστυχεῖς Γάλλοι στρατιῶται, οἵτινες, εἴτε εἶχον πληρωθῆ ἐν ταῖς μάχαις, εἴτε μετὰ τὴν ἡττάν των, εἶχον διασκορπισθῆ ἐκ τῶν τάξεων των, θ' ἀπέθνησκον, διότι ἡ μόνη σωτηρίας ὁδός, ὁ ποταμός, εἶχε καταστῆ ἀδιάβατος, ὡς ἐκ τῆς καταστροφῆς τῶν γεφυρῶν.

Ἡ νύξ ἐπῆρχετο. Σιωπηλαὶ σκιαὶ ἐφαίνοντο ἔνθεν κάκειθεν παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ, ὄμιλός τις, μετὰ σημείων μανιώδους ἀπελπισίας, ἔστη πρὸ τῶν ἐρει-

πίων γεφύρας, ἧς τὸ ἕν μόνον τόξον διετηρεῖτο ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ποταμοῦ. Αἱ ὄραι παρήρχοντο καὶ αἱ σκιαὶ ἐπληθύνοντο, οἱ δὲ ὄμιλοι καθίσταντο συμπαγέστεροι, στρατιῶται δὲ ἀπάντων τῶν τάξεων, πλανώμενα λείψανα τῆς ἀπολεσθείσης μάχης, βαθμηδὸν προσήρχοντο. Φωναὶ καὶ στεναγμοὶ ἤρξαντο νὰ ταράττωσιν τὴν βαθεῖαν νυκτερινὴν σιγήν. Τινὲς ἐπεχείρησαν νὰ διαβῶσιν τὸν ποταμὸν ἐπὶ ξύλων, ἄλλοι δὲ ἀνύψουν τοὺς βραχίονας προτείνοντες ἐν τῇ ἀγωνίᾳ των τὰς πυγμάς, ὅπως μετ' ὀλίγον ὑποταχθῶσι καρτερικῶς εἰς τὸ πεπωμένον των.

— Διατί νὰ μὴ χαθῶμεν εἰς τὴν μάχην τὸ πρῶν; ἀνεφώνουν.

Πυρὰ ἀνήθη καὶ περὶ αὐτὴν συνηθροίσθησαν πάντες, οἱ πληγωμένοι ἐσύρθησαν ὅσον πλησιέστερον ἠδύναντο καὶ περὶ αὐτούς οἱ λοιποὶ ἀπετέλεσαν εὐρὺ κύκλον. Αἶφνης ἰσχυρὰ φωνὴ ἐτάραξε τὴν ἐπικρατοῦσαν λυπηρὰν σιγήν.

— Εἰς ἀπόστασιν ὀκτῶ λευγῶν ὑπῆρχεν ἡ γέφυρα «Pont de la Fourche», ἴσως αὐτὴ νὰ μὴ κατεστράφη πηγαίνωμεν νὰ ἴδωμεν.

Ὁ ὀμιλήσας ἦτο ὑπολοχαγὸς τοῦ πεζικοῦ, ὅστις, παρὰ τὴν πυρὰν ἰστάμενος, ἐξήταξε χάρτην, ἣν μόλις εἶχε ἐκτυλίξει, ὁ δὲ δάκτυλός του ἐδεικνυεν ἐπὶ τοῦ χάρτου σημείον τι, ἐν ᾧ ἦτο γεγραμμένον: «Pont de la Fourche». Διάφοροι ἀξιωματικοὶ συνηθροίσθησαν περὶ τὸν ὀμιλήσαντα καὶ βραχεῖα συνδιάλεξις ἐγένετο, μεθ' ἣν ἤρξαντο φωνάζοντες:

— Πηγαίνομεν. Ἐμπρός.

Πολλοὶ ἀνηγέθησαν, ἀλλὰ ταυτοχρόνως καὶ πολλαὶ οἰμωγαὶ ἠκούσθησαν προερχόμεναι παρὰ τῶν πληγωμένων, οἵτινες δὲν ἠδύναντο νὰ βαδίωσι καὶ ἐφοβοῦντο μήπως ἐγκαταλειφθῶσιν.

— Ποῦτος εἶνε ὁ ἀρχηγός, ἠρώτησέν τις.

Οἱ ἀξιωματικοὶ ἀντήλλαξαν ἐρωτηματικὸν βλέμμα καὶ εἶτα, ἀνυψοῦντες τὰ πηλίκιά των, ἐχαιρέτισαν σιωπηλῶς τὸν ἐρωτήσαντα, ὅστις ἦτο ὑψηλόσωμος συνταγματάρχης τῶν Δραγόνων, ἔτι ὑψηλότερος φαινόμενος ὡς ἐκ τοῦ περιβάλλοντος αὐτὸν ποδῆρου στρατιωτικοῦ μανδύου καὶ ὁ μόνος ἐπιζήσας ἀνώτερος ἀξιωματικός.

— Εὐχαριστῶ, κύριοι, εἶπεν, ὅλοι οἱ ἔπιπποι νὰ παραχωρήσωσι τοὺς ἵππους των εἰς τοὺς πληγωμένους· σβύσατε τὴν φωτιὰν καὶ μάρς!

Καὶ δίδων τὸ παράδειγμα, καίτοι ἔφερε πληγὴν εἰς τὸ μέτωπον, ἀπίπτει πρῶτος αὐτὸς καὶ θέσας ἐπὶ τοῦ ἵππου τοῦ ἕνα στρατιῶτην κυνηγόν, οὔτινος ὁ μηρὸς εἶχε συντριβῆ ὑπὸ σφαίρας πυροβόλου, ἐτέθη εἶτα ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ μικροῦ σώματος, ὅπερ ἐν τῇ νυκτερινῇ πορείᾳ προσωμοίαζε πρὸς σφραῖαν φαντασμάτων. Ἡ πορεία των ἦτο βραδεῖα, διότι δὲν ὑπῆρχον ἀρκετοὶ ἵπποι ἵνα μεταφέρωσι τοὺς πληγωμένους πάντας, καὶ οἱ ἐλαφρώτερον πληγωμένοι ὑποχρεοῦντο νὰ βαδίωσιν ἐρειδόμενοι ἐπὶ τῶν συστρατιωτῶν των.

Ἡ ὥρα πανσέληνος ἐφώτιζε τὴν ὁδόν,

ἣν ὤφειλον νὰ διατρέξωσιν. Ὀκτῶ λευγαὶ! Ἀπλοῦν παίγνιον διὰ στρατιώτας μόλις ἐξερχομένους ἐν ὠραία ἡμέρᾳ ἐκ τοῦ στρατοπέδου των, ἀλλ' οἱ δυστυχεῖς ἐκείνοι φυγάδες, οἵτινες ἦσαν κεκημηκότες καὶ αἰμόφυρτοι, ἀνὰ πᾶν βῆμα ὑφίσταντο μαρτύριον, ἐνομίζον δὲ ὅτι τὸ τέμα τῆς πορείας των ἀπεμακρύνετο καθ' ὅσον αὐτοὶ προχωροῦν. Τινὲς, ἵνα δυνήσων νὰ προχωρήσωσιν, ἔριψαν καὶ τὸν ἀπομειναντα αὐτοῖς ὄπλισμόν καὶ ἔβαινον μετ' ὀφθαλμοῦς ἡμικλείστους κλονιζόμενοι ἀνὰ πᾶν βῆμα ὡς οἰνοβαρεῖς.

Μικρὰ ταραχὴ ἀκουσθεῖσα εἰς τὰ περίεξε ἐνεσπεῖρε πανικόν εἰς τὰς τάξεις καὶ ὁ ἀρχηγὸς ἔστη ἵνα καλῶς ἀκροασθῆ, καθότι ἐπῆλθεν ὁ φόβος μήπως περιεκυκλοῦντο ὑπὸ κατασκόπων, καταδιωκόμενοι ἤδη ὑπὸ τοῦ ἐχθροῦ. Ζουάβοι τινὲς, μετὰ τὸ ὄπλον τεταμένον, μετέβησαν πρὸς ἀνίχνευσιν. Ὁ θόρυβος κατέπαυσε πρὸς καιρόν, ἀλλὰ καὶ πάλιν ἤρχισεν. Εἶχον ἤδη ἐπὶ ἐξάωρον βαδίσει καὶ ἡ ἡμέρα ἤρξατο ἀνατέλλουσα.

Ἐφ' ὅσον τὸ φῶς ἠῤῥανεν, ἡ ἀθλιότης τῶν φυγάδων, ἦν ἡ νύξ εἶχεν ἀποκρῦψει, ἐγένετο μᾶλλον καταφανές. Ράκη πλήρη αἵματος καὶ βορβόρου ἀντὶ στολῶν περιέβαλον τοὺς πλείστους καὶ πάντες ἔτρεμον ὑπὸ τὸ διαπεραστικόν ψῦχος τῆς πρωίας. Αἶφνης ὁ ἀρχηγὸς ἀνέκραξεν:

— Ἄλτ, πλὴν τόσοσιν σοβαρῶς ὥστε τρόμος κατέλαβε πάντας.

Εἰς ἀμφοτέρας τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ ἐφαίνοντο ἔχνη καταστραφείσης γεφύρας, μαρτυροῦντα ποῦ ὑπῆρξέ ποτε ἡ «Pont de la Fourche». Ἀγριαὶ κραυγαὶ ἀπελπισίας διέφυγον τὰ στήθη τινῶν, ἐνῶ ἕτεροι, ρίπτοντες τὰ ὄπλα των εἰς τὸν ποταμόν, ἵσταντο σιωπηλοὶ, περιμένοντες τὸν θάνατον. Οἱ ἀξιωματικοὶ, συναθροισθέντες ἐν ἰδιαιτέρῳ ὀμίλῳ, συνεσκέπτοντο, πλὴν οὐδὲν μέσον σωτηρίας ἀνεύρισκον.

Ἡ ἀπελπισία τοσοῦτον κατέλαβε τοὺς στρατιώτας, ὥστε πλείστοι, ἐκδιούμενοι, ἐρίπτοντο εἰς τὸν ποταμὸν προσπαθοῦντες, πλὴν ματαίως, εἴτε νὰ φθάσωσιν εἰς τὴν ἀντίπεραν ὄχθην, εἴτε ν' ἀπαλλαγθῶσι ταχύτερον τῶν βασάνων των. Εἰς μάτην οἱ ἀξιωματικοὶ προσεπάθουν νὰ τοὺς ἐμποδίσωσιν· ἐν ἐλαχίστῳ χρόνῳ πλείονες τῶν ἐκατὸν εἶχον ἀπωλεσθῆ. Διαρκούσης τότε τῆς φρικτῆς ταύτης ἐκατόμβης ἐνεφανίσθη τρέχων γέρον χωρικός, ὁμοιάζων μᾶλλον πρὸς ἄγριον θηρίον, ὅστις, δι' ὅλης τῆς δυνάμεως τῶν πνευμόνων του ἀνέκραξε:

— Σταθῆτε, σταθῆτε, ὑπάρχει ἕνα πέραμα.

Αἱ λέξεις αὗται ἐπενήργησαν μαγικῶς, καὶ ἡ ἀπελπισία ὑπαχώρησε καὶ πάλιν εἰς τὴν ἐλπίδα. Περιεκύκλωσαν πάντες τὸν χωρικόν, ὁ δὲ ἀρχηγὸς τὸν ἠρώτησεν:

— Ἀπὸ ποῦ ἔρχεσαι;

— Εἶμαι ἐντόπιος.

— Λοιπόν, σὺ μάς ἀκολουθοῦσες πρὸ ὀλίγου καὶ ἐνομίσαμεν ὅτι καταδιωκόμεθα;